

Nr 2.

Ankom till riksdagens kansli den 22 februari 1945 kl. 4 em.

Första kammarens första tillfälliga utskotts utlåtande, nr 2, i anledning av väckt motion angående viss ändring beträffande formuleringen av författningar, som införas i svensk författningssamling.

I en inom första kammaren väckt och till dess första tillfälliga utskott hänvisad motion, nr 106, av herr *Hage*, har hemställts, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t måtte upptaga till övervägande frågan, om ej i motionen nämnd slutmening i svensk författningssamling måtte borttagas.

Motionären åsyftar följande passus i slutet av varje författning:

»Det alla som vederbör, hava sig hörsamligen att efterrätta. Till yttermera visso hava Vi detta med egen hand underskrivit och med Vårt kungl. sigill bekräfta låtit.»

Även den minsta författning är försedd med denna avslutningspassus, så att då författningen endast omfattar några rader upptager denna mening i verkligheten ett större utrymme än själva den egentliga författningstexten. Motionären frågar varför man i onödan år från år skall draga med en sådan sats, som endast är en relik från en gången tid och som icke har någon betydelse och anför, att det givetvis är rent historiska skäl, som ligga bakom denna passus, utformad i gammalsvenska ordvändningar, vilka för övrigt bryta av på ett ganska egendomligt sätt mot den mera moderna jurist- eller alldagligsvenska, som användes vid utformandet av våra författningar. Motionären framhåller att beträffande ingresserna ha däremot ifrågasvarande författningar så småningom fått en annan utformning. Mot exempelvis: »Vi Carl Johan med Guds nåde Sveriges, Norriges, Göthes och Wendes Konung göre veterligt» etc. heter det numera helt enkelt i våra författningar: »Kungl. Maj:t har funnit gott förordna som följer» etc. En liknande förenkling berörande sluttexten i de kungl. propositionerna har också genomförts.

Utskottet har icke funnit att de historiska eller traditionsbetonade skäl, som kunna anföras till förmån för författningarnas avslutning med ifrågasvarande formulering, äro av tillräcklig bärkraft. Då en modernisering av uttryckssättet i författningarna redan genomförts, så att det kvarstående ålderdomligare språket medför en viss stilbrytning, synes det utskottet att skäl finnas för Kungl. Maj:t att upptaga till övervägande den av motionären ifrågasatta förenklingen.

Utskottet får alltså hemställa,

att första kammaren i anledning av förevarande motion, I: 106, för sin del ville besluta, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t måtte upptaga till övervägande frågan om ej i motionen nämnd slutmening i svensk författningssamling måtte borttagas.

Stockholm den 14 februari 1945.

På utskottets vägnar:

HERMAN ERICSSON.

Närvarande: herrar *Ericsson, Carlström, Persson, Söderkoist, Lodenius, Fahlander, Nilsson* och *Sundelin*.

Reservation

av herrar *Carlström, Lodenius* och *Sundelin*, vilka ansett att utskottets utlåtande bort få följande lydelse:

Utskottet har beträffande det spörsmål, som i motionen berörs, inhämtat, att praktiska olägenheter på grund av hittills tillämpad praxis på området icke föreligga. Det synes vidare uppenbart, att det i dessa avseenden har en icke oväsentlig betydelse, om hänsyn tages till ett värdigt och av historisk tradition betingat skrivsätt. Inom andra demokratier, där man samtidigt har monarkisk statsform, icke minst i England, har det ansetts som ett uttryck av god politisk kultur att bibehålla traditionella, äldre skrivsätt.

Med hänvisning till det sagda hemställer utskottet,

att motionen I: 106 icke måtte till någon första kammarens åtgärd föranleda.